

Karin Sitalsing

Maurits Bunt en Bob van der Linde zijn de jongste stadsbeiaardiers van Nederland.

Beeld Reyer Boxem

Bij 'beiaardiers' denk je aan vijftigplussers. Maar de twee nieuwe klokkenluiders van de Groninger Martinitoren zijn zelfs sámen nog jonger dan dat.

Maurits Bunt gaat voor naar zijn nieuwe werkplek. De draaipootjes, de deur, hij diept de sleutel op. "Dit moet nog even wennen", grijnst hij met twinkelogen. En dan hop, op gympies alle 311 treden op.

23 en 26 zijn ze, Maurits Bunt en Bob van der Linde, de fonkelnieuwe beiaardiers van de Martinitoren, de jongste stadsbeiaardiers van Nederland. Hun voorganger Auke de Boer ging dit voorjaar na dertig jaar met pensioen.

Nee, niet iedereen begrijpt hun passie. Maar hun ouders en grootouders sprongen een gat in de lucht toen de witte rook kwam, en veel vrienden zitten in de muziek, die snáppen hoe bijzonder dit is.

Klinkend erfgoed

Hoe wordt een twintiger beiaardier?

Van der Linde werd eens door zijn orgeldocent meegenomen de Zwolse Peperbus op (de klokkentoren van de Onze-Lieve-Vrouwebasiliek – red.), zag ver onder zich mensen omhoogkijken en de kaarten waren geschud.

Bunts kwartje viel, bijzonder genoeg, in de kerk waarvan hij nu het carillon bespeelt. Als kind, een keer met kerst, die klánk, de betovering van de basklok.

Beiden werden ze opgevoed met de liefde voor muziek, historie en ambachten. “Dit is het summum van die drie: een van de weinige bewaarde geluiden uit de geschiedenis”, zegt Bunt. “Klinkend erfgoed.”

En dan ook nog déze plek. Klokkentorens genoeg, maar het zijn lang niet allemaal iconen zoals de Olle Grieze. ‘De sprookjestoren’, zei de vrouw van Bunt. Hij lacht. “Vanwege alle zijpaadjes. Je zou hier kunnen verdwalen. En hij is prachtig, dat fysiek, je herkent hem meteen.”

En weet je, valt zijn kompaan bij? “De Franse Revolutie. Twee wereldoorlogen. Dat heeft-ie allemaal meegemaakt. En ook toen klonk het carillon op de marktdagen: dinsdag en zaterdag. Die vanzelfsprekendheid heeft iets geruststellends.”

Uit alle raampjes kijken

Om hun ‘setlist’ te bepalen kijken de heren naar bijzondere gebeurtenissen, zoals feest- en gedenkdagen. Er zijn vier categorieën om uit te kiezen: beiaardmuziek, arrangementen, popmuziek en improvisatie. Die moeten in balans zijn, maar in principe mag alles, en zo kan het dat eens de tune van *The Simpsons* klonk vanaf de Eusebiuskerk in Arnhem. “Het was de duizendste aflevering”, lacht Van der Linde.

De Eusebius is zijn andere vaste toren, net als de Sint-Michaëlskerk in Oudewater. Ook is hij organist in Sneek. Bunt bespeelt de beiaard in Epe en het orgel in Deventer. Beiden geven ze ook les, en Bunt studeert zelfs nog. Allebei spelen ze een vaste dag in Groningen.

Als Van der Linde na de 311 treden bovenkomt aan het begin van zijn werkdag, kijkt hij eerst uit alle raampjes – even zien hoe de stad erbij ligt. Dan haalt hij diep adem, plant zijn voeten goed neer en neemt plaats.

En dan? En dán.

Als hij speelt, zegt Bunt, denkt hij aan alle ruimte om zich heen. “Dan is het echt alsof ik even overal boven zweef, als een arend.”

Een knipoog vanaf de toren

Beiaard spelen, zegt Bunt, is anoniem en publiek tegelijk: niemand ziet je, iedereen hoort je. “Dat heeft iets veilig. En ook weer niet, want het komt er écht op aan. Geen gezwets, je hebt alleen je spel.”

Het gaat daarbij, zegt hij, om de kern van de klank. “Je kunt een klok doodslaan of zo bespelen dat hij gaat glimmen. En dát is wat je wil.”

Hun missie? “De stad een beetje gelukkiger maken”, zegt Van der Linde. “Zo is het”, knikt Bunt. “Op het juiste moment een knipoog geven vanaf de toren.”